

lovsordninger, der er blevet indført i Danmark, var aldeles midlertidige og noget, man bare lige ville indføre for at tage toppen af ledigheden. Den daværende arbejdsminister brugte ordene, at man bare ville røre i ledighedsgryden ved hjælp af orlovsordningerne – altså underforstået at der var nogle ledige, som skulle prøve den fornøjelse at være på arbejde, mens der var nogle i arbejde, der skulle have lidt orlov. I dag er orlovsordningerne noget, man betragter som velerhvervede rettigheder, og ethvert politisk forsøg på at neddrose dem bliver mødt med protester.

Hvis regeringen skulle være i tvivl om, at folk hurtigt værner sig til mere velfærd og betragter det som en grundlovssikret rettighed, kan jeg minde regeringen om den debat, der var for præcis 1 år siden. På det tidspunkt forsøgte man at røre ved efterlønnen, der jo også i sin tid blot blev indført med ét eneste formål: de unge skulle have en chance på arbejdsmarkedet, mens de gamle og nedslidte skulle have muligheden for at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet.

I en tid, hvor man gør sig alverdens overvejelser om, hvordan man kan få de ældre til at blive på arbejdsmarkedet – man opretter seniorjob og særlige ordninger – burde man jo sætte spejlet op og kigge bagud og spørge: Hvorfor var det egentlig, vi indførte efterlønsordningen? Men efter det ramaskrig, der rejste sig for et års tid siden, er der jo ingen, der nogen sinde tror på, at der bliver justeret mere ved den ordning, uanset at den for længst har udtjent sit formål.

Kigger vi så i stedet lidt ud i fremtiden, hvad er det så, vi opnår ved at oprette disse servicejob og i det hele taget udvide den offentlige sektor? Jo, vi gør det, at vi suger arbejdskraft ind i den offentlige sektor og væk fra arbejdsmarkedet, så arbejdskraften ikke er tilgængelig for den private sektor, og de problemer, man har oplevet på arbejdsmarkedet med at rekruttere elever rundt omkring i virksomhederne, kan man komme til at opleve på ganske mange områder.

I dag er det sådan, at en lang række større koncerner som f.eks. FDB og Dansk Supermarked simpelt hen har måttet aftale, at selv om de er store konkurrenter, søger de ikke om butikselever på de samme tidspunkter, fordi de må erkende, at hvis de udøver konkurrence med hinanden, får de ikke andet ud af det end tabte annoncekroner. Dansk Industri advarer i dag og

gør opmærksom på, at der meget vel kan blive problemer med væksten i dansk økonomi. Dansk Industri forventer, at vi næste år kun får en vækst på 1,7 pct., og Dansk Industri angiver som den væsentligste årsag hertil, at der bliver mangel på kvalificeret arbejdskraft.

I den situation burde Folketinget påtage sig ansvaret for at sikre arbejdskraft til det private erhvervsliv, frem for at der gennem servicejob og andre ordninger ansættes endnu flere i den offentlige sektor. Den offentlige sektor har nemlig den tendens, at når den først er vokset, er det næsten umuligt at gøre den mindre igen. Det skyldes, at der i dansk politik har indsneget sig en særlig sætning, nemlig at forslag om at reducere udgifterne som udgangspunkt betragtes som urealistiske, ja, endda komplet urealistiske. De bliver først realistiske i det øjeblik, et flertal er tømret sammen.

Kigger vi på det forslag til finanslov, vi nu skal stemme om, er der altså indbudgetteret for 4,4 mia. kr. nye udgifter på nye områder, som aldrig har været på finansloven før. Om 1 år eller om 2 år, når en repræsentant for Frihed 2000 eller andre i Folketinget foreslår, om man dog ikke kunne spare på de områder, vil de pågældende blive mødt med det argument, at det er fuldstændig urealistisk, og man glemmer, at bare 1 eller 2 år tidligere fandtes de udgifter slet ikke på finansloven. Dengang var der ikke noget, der hed klubtilbud på finansloven, dengang var der ikke særlig integrationsydelse på finansloven, og dengang var der heller ikke afsat så store beløb til aktivering, som tilfældet er i dag.

Der er det paradoksale ved netop udgifterne til aktivering, at jo mere det er lykkedes at bringe ledigheden ned, jo større er udgifterne på aktiveringsområdet. En fuldstændig absurditet, der vidner om, at de mange, man har fået ansat på aktiveringsfabrikken, er mere optaget af at bevare deres egen stilling end at sørge for at få nedlagt det kontor, de er ansat på, fordi det ikke længere tjener noget formål.

Og hvad så med ulandene? Ja, det punkt har også været til debat både i dag og i går. Bevarer, Folketinget har vedtaget, at Danmark skal yde 1 pct. af vores bruttonationalindkomst, men når en flok tilfældige embedsmænd i EU sætter sig ned og får den idé, at man skal ændre beregningsgrundlaget for BNI, udløser det altså en merudgift på 1,4 mia. kr., uden at der er nogen, der protesterer.